

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 27.220 van 12 mei 2009  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 14 januari 2009 waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GUL, die loco advocaat L. DETREMMERIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 14 januari 2009 wordt dit visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

*“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*

*Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag ontving op naam van S.M., geboren op 16/11/1978, om zijn vader M.I., geboren op 01/01/1950, te vervoegen;*

*Overwegende dat de voorgelegde geboorteakte ter staving van de visumaanvraag een laattijdige geboorteregistratie van het jaar 2007 betreft, hetzij 29 jaar na de geboorte van de visumaanvraagster;*

*Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;*  
*Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen;*  
*Bijgevolg rijzen wegens de bovenstaande elementen twijfels omtrent de afstamming en werd deze op onvoldoende wijze aangetoond;*  
*Overwegende daarenboven dat er geen enkel document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land;*  
*Overwegende dat er tevens geen enkel bewijs van afhankelijkheid werd voorgelegd in de vorm van bijvoorbeeld geldoverschrijvingen;*  
*Overwegende dat evenmin aangetoond werd dat de vader in België over voldoende bestaansmiddelen beschikt om en bijkomende persoon ten laste te nemen;*  
*Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene ten laste is van zijn vader in België.*  
*Bijgevolg wordt het visum geweigerd."*

## **2. Over de rechtspleging**

2.1. In het verzoekschrift en in de repliekmemoirie vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.  
Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

2.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

## **3. Onderzoek van het beroep**

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; dat er sprake is van een ontbrekende, onjuiste, onvoldoende of tegenstrijdige motivering; dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout; de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; van het algemeen beginsel dat de administratieve overheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle gegevens van de zaak; de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet; de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een eerste onderdeel zet verzoeker uiteen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Er wordt op vage wijze verwezen naar artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) om de weigering van erkenning van de geboorteakte te verantwoorden, zonder te preciseren om welke reden

deze akte niet authentiek zou zijn en zou volstaan. Het certificaat van goed gedrag en zeden van 18 augustus 2008 bevestigt ook dat verzoeker de zoon is van M.I.

Er kan aan verzoeker niet verweten worden geen enkel document voor te leggen waaruit blijkt dat hij geen inkomsten heeft in zijn land van herkomst: als hij geen inkomsten zou hebben, kan hij daarvan geen bewijs aanbrengen omdat dit een negatief bewijs zou zijn.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout in de analyse van de elementen van het dossier. Het is duidelijk aangetoond dat verzoeker een student is en financieel afhankelijk van zijn vader die de Belgische nationaliteit heeft en over voldoende inkomsten beschikt om zijn zoon ten laste te nemen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist niets meer.

3.1.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat verzoeker in de toelichting van het middel nalaat in te gaan op artikel 3 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op het bewijs van goed gedrag en zeden omdat hij dit stuk niet heeft voorgelegd aan verwerende partij. De bewering dat verzoeker student is en financieel afhankelijk van zijn vader blijft volstrekt ongestaafd. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker hierover gegevens heeft voorgelegd bij zijn visumaanvraag. De laattijdig geregistreerde geboorteakte werd terecht niet aangenomen als vaststelling van de afstammingsband. De geboorteakte zelf bevat de vermelding van een laattijdige geboorteangifte. De geboorteakte is geregistreerd 28 jaar na de geboorte van verzoeker.

Zelfs als zou verzoekers kritiek betreffende deze akte kunnen worden aangenomen, dan nog dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. Dit is een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de beslissing.

Op basis van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet moet verzoeker aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische vader. Hij moet voldoen aan deze wettelijke voorwaarde om zich dienstig te kunnen beroepen op deze bepaling.

Aan verzoeker werd niet gevraagd een “negatief” bewijs te leveren, verzoeker kan immers wel degelijk een bewijs van onvermogen opvragen en verkrijgen in zijn land van herkomst. Deze vereiste wordt opgelegd aan alle vreemdelingen in de situatie van verzoeker en het verkrijgen van zulk een attest blijkt zeer zeker mogelijk.

3.1.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een

motivering in feite, met name dat de laattijdige geboorteregistratie niet volstaat om de afstammingsband vast te stellen en dat er daarom twijfels zijn omtrent de afstamming, dat er geen enkel document werd voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker geen enkele vorm van inkomen geniet in eigen land, dat er tevens geen enkel bewijs van afhankelijkheid werd voorgelegd in de vorm van bijvoorbeeld geldoverschrijvingen, dat evenmin aangetoond werd dat de vader in België over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen en dat bijgevolg op onvoldoende wijze is aangetoond dat betrokkene ten laste is van zijn vader in België. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de afstammingsband met zijn vader wordt in de bestreden beslissing op uitdrukkelijke wijze gemotiveerd waarom deze niet vaststaat. Er wordt verwezen naar het feit dat de voorgelegde geboorteakte een laattijdige geboorteregistratie van het jaar 2007 betreft, en naar artikel 27 van het WIPR waaruit wordt afgeleid dat de laattijdige inschrijving om een afstammingsband vast te stellen, niet voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar de akte is opgesteld nodig is voor haar echtheid, en dat de rechtsgeldigheid van de akte moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister vaststelt dat er twijfels rijzen omtrent de afstamming van verzoeker. De vage en ongestaafde uiteenzetting in het middel doet hieraan geen afbreuk. De omstandigheid dat verzoeker in dit verband een bewijs van goed gedrag en zeden voorlegt, doet hieraan evenmin afbreuk, omdat dit stuk niet werd voorgelegd aan het bestuur, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden.

Betreffende het ontbreken van inkomsten voert verzoeker aan dat hij geen “negatief” bewijs kan voorleggen. Verzoeker betwist echter niet dat hij geen bewijs van onvermogen of ook maar enig stuk in dit verband heeft voorgelegd, terwijl de wettelijke bepalingen vereisen dat hij moet aantonen ten laste te zijn van de bloedverwant in opgaande lijn. De bewering van verzoeker dat hij hiervan onmogelijk een bewijs kan voorleggen, is trouwens in tegenstrijd met het tweede onderdeel van het middel, waarin verzoeker beweert dat duidelijk is aangetoond dat hij financieel afhankelijk is van zijn vader.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker nooit enig stuk heeft ingediend waaruit blijkt dat hij student is. Op het aanvraagformulier staat wel ingevuld dat hij student is, maar verzoeker heeft dit niet met stukken gestaafd. De omstandigheid dat hij bij huidig verzoekschrift een attest van zijn onderwijsinstelling voorlegt, doet hieraan geen afbreuk aangezien hij dit stuk niet heeft voorgelegd aan het bestuur. Bovendien dateert dit stuk van februari 2009, dus van na de bestreden beslissing, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de vreemdeling ten laste moet zijn van de bloedverwant in opgaande lijn die hij wil vervoegen. De gemachtigde van de minister heeft in alle redelijkheid besloten dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker ten laste is van zijn

Belgische vader. Verzoeker betwist de motieven niet dat er geen bewijs van afhankelijkheid zoals bijv. overschrijvingen werd voorgelegd, evenmin als dat de vader over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om een bijkomende persoon ten laste te nemen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke, pertinente en ter zake dienende motieven.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM niet met concrete gegevens aan. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent dat verwerende partij niet alle elementen en voorgelegde stukken in overweging heeft genomen en dat de weigering niet in verhouding staat tot de aanvraag van verzoeker. Er is een authentieke akte die de band van verzoeker met zijn Belgische vader aantoont. Er dient rekening te worden gehouden met de omstandigheid dat er twintig jaar geleden in Pakistan nauwelijks formaliteiten van burgerlijke stand bestonden. Dat er jaren later een geboortecertificaat wordt afgeleverd, brengt vanzelfsprekend mee dat hieraan een grondig onderzoek is voorafgegaan. De komst van verzoeker naar België vormt geen bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

3.2.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat verzoeker vooreerst op onvoldoende wijze de afstammingsband aantoont, waardoor de familiale band uiteraard niet is bewezen. Vervolgens blijft hij in gebreke om aan te tonen dat zijn vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Bijgevolg werd de bestreden beslissing volkomen terecht genomen, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief. Er is zorgvuldig te werk gegaan.

3.2.3. In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van het eerste middel, waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op het motief inzake de afstammingsband van verzoeker, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

De omstandigheid dat verzoeker geen bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid doet hieraan geen afbreuk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker zet uiteen dat een evenwicht moet worden gerespecteerd tussen de belangen voor de openbare orde en de bescherming van het privé- en gezinsleven. De weigering van afgifte van een visum vormt een inbreuk op het privéleven van verzoeker die niet in verhouding staat tot het nagestreefde legitieme doel. Een dergelijke inbreuk moet in verhouding staan tot het nagestreefde doel. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak.

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Het loutere feit dat de vader van verzoeker in België zou wonen, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker een schending zou uitmaken van zijn recht op privé- en gezinsleven. Temeer nu de gemachtigde van de minister uitdrukkelijke twijfels heeft over de vermeende afstammingsband. Verzoeker slaagt er niet in te staven dat er sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Het recht op verblijf is ondergeschikt aan het recht op toegang tot het grondgebied, de minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling.

3.3.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoeker naar het inleidend verzoekschrift.

3.3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat hij een gezin vormt met zijn vermeende Belgische vader.

In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing een onevenredige schending uitmaakt van zijn privé-leven, wijst de Raad erop dat, wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging in zijn privéleven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van zijn privé-leven uitmaakt. Verzoeker laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een Belgische vader zou hebben, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé-leven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé-leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Er wordt herhaald dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om een visum gezinshereniging te verkrijgen.

Het derde middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

|                   |                                                    |
|-------------------|----------------------------------------------------|
| mevr. A. DE SMET, | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. M. DENYS,    | griffier.                                          |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. DENYS.**

**A. DE SMET.**